

Reviews

Je vraagt je af: wat snoof of dronk de cast van het dulle stuk 'Bloed'?

© Raymond Mallentjier

★★★★☆ 3,5 / 5

Voorstelling - Bloed

Regisseur - Lazarus en Robbin Rooze

Gezelschap - Lazarus en Theater Arsenaal

Locatie - /

Cast - Suzanne Ceulemans, Sofie Declair, Koen De Graeve, Pieter Genard, Nicole Kecic, Günther Lesage, Ryszard Turbiasz en Joris Van den Brande

Els Van Steenberghe

Els Van Steenberghe is theaterrecensent. • gisteren om 13:21 •
Bijgewerkt op: gisteren om 13:22 •

De meer dan prettig gestoorde bende van Lazarus – met onder meer Koen De Graeve, Günther Lesage en gastactrice Sofie Declair in de rangen – stuurt een hypochonder op avontuur.

© Raymond Mallentjer

‘Mag ik er nog een ding aan toevoegen?’, vroeg Koen De Graeve tijdens [het interview voor Knack Focus](#).

Natuurlijk. ‘Ook al klinkt de titel *Bloed* nogal heftig, het wordt bovenal een voorstelling die ruimte geeft aan humor en schoonheid.’ Dat was niet gelogen. Wie de cast van *Bloed* gadeslaat tijdens, bijvoorbeeld, het collectief crashdansmomentje, ziet hoe een stel topacteurs een bende extreem gestresseerde burgers vertolkt die zich afreageert door een stevig potje hilarisch te dansen. Onder dansen verstaan zij: shaken, deinen met de heupen, over de scène moonwalken of Koen De Graeve-gewijs over de scène rollebollen in een vlaag van wanhopig wonderlijke waanzin.

‘Wie de cast van *Bloed* gadeslaat tijdens, bijvoorbeeld, het collectief crashdansmomentje, ziet hoe een stel topacteurs een bende extreem gestresseerde burgers vertolkt die zich afreageert door een stevig potje hilarisch te dansen.’

Het is een heerlijk zicht. En dat ‘zicht’ is bijzonder belangrijk in deze voorstelling. De kornuiten van Lazarus – zijnde Koen De Graeve, Pieter Genard, Günther Lesage, Ryszard Turbiasz en Joris Van den Brande – slaan de handen in mekaar met filmregisseur Robbin Rooze. Hij is verantwoordelijk voor de filmbeelden. Onderdruk die verveelde geeuw, Rooze weet van aanpakken. Bijvoorbeeld door de openingsscène te schaken. Terwijl de acteurs werkloos over het vrij kale toneel lopen, palmen zijn beelden het megagrote achtergrondschermin.

Op die beelden is te zien hoe de extreem gespannen Viv (een memorabel straf spelende Sofie Decler die letterlijk zwalpt tussen komedie en drama en dat zo absurd goed doet dat het geen seconde gekunsteld oogt) een herenhuis in trippelen. In dat huis woont een nogal creepy kijkende oudere man (Ryszard Turbiasz). Die man blijkt de oudere versie te zijn van een jongen op een vergeelde foto in Vivs handtas. Die foto werk gemaakt toen Viv als meisje – én wees... – een levensreddende bloedtransfusie onderging in het ziekenhuis...

Na de spannende openingscène probeert verteller Pieter Genard het publiek wat duidelijkheid te verschaffen. Helaas... De verteller is in dit stuk gedoemd tot verschrompelen van frustratie.

Na die spannende opening probeert verteller Pieter Genard het publiek wat duidelijkheid te verschaffen. Helaas... De verteller is in dit stuk gedoemd tot verschrompelen van frustratie. Ondertussen wervelt het verhaal weelderig verder. Viv belandt met de man in het ziekenhuis en hoopt hem uit te horen over de foto. Intussen belt haar dochter (Suzanne Ceulemans) – ondersteboven hangend – naar haar moeder. De dokter (Joris Van den Brande) blijkt de gezondheid van zijn patiënten even graag te zien als sportbolides.

Viv is angstig maar moedig. Ze moet en zal alle antwoorden op haar vragen kennen. Dus reist ze met de man naar zijn geboorteland. Die reis verleidt de Lazaruslieden tot enkele heerlijke spelereien met maquettes. Intussen krijgen we ook bloedcellen met een depressie te horen en stort de verteller zich in de rode wijn. En wordt een analyse gemaakt van in welke stad welke drugs het meest populair is. Een mens vraagt zich stiekem af of en welk drugs er in het spel waren bij het in mekaar knutselen van dit spelersfeestje.

Een mens vraagt zich stiekem af of en welk drugs er in het spel waren bij het in mekaar knutselen van dit spelersfeestje.

Het is veel. Maar net niet te veel. De bende werkt vrolijk spelend, dansend, vloekend, tierend, vezelend en zingend – onder de begeleiding van een live gecreëerde soundscape door De Graeve en Lesage – naar een bijzondere apotheose. Bijzonder ontroerend, namelijk. Na bijna anderhalf uur groteske tragikomedie, serveren ze ineens ontwapenende, kosmische schoonheid. Film en theater versmelten magisch terwijl de overspannen Viv ontspant. Er wordt nog een wat overbodige levensles achteraan geplakt. Overbodig omdat ze herhaalt wat al anderhalf uur te zien is.

Bloed is bovenal wat de Graeve beloofde in [Knack Focus](#): een stuk met veel ruimte voor onnozelheid én schoonheid. Een onbeschaamd chaotische tragikomedie die stroomt als bloed, je even uit de wereld licht en nadien weer dropt, met minstens een onnozel inzicht rijker: *'Is die stad gezoend? Kijk dan naar de stroent!'*

Bloed van Lazarus, Robbin Rooze en Theater Arsenaal is op tournee tot 10 februari 2024. theaterarsenaal.be